

Ó Þ E K K T U R

HÁVARÐAR SAGA ÍSFIÐINGS

Ó Þ E K K T U R

HÁVARÐAR SAGA ÍSFIÐINGS

 SAGA
EGMONT

Óþekktur

Hávarðar saga Ísfirðings

Saga

Hávarðar saga Ísfirðings
Copyright © , 2019 Óþekktur and SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726225716

1. e-book edition, 2019
Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

1. kafli

Það er upphaf þessarar sögu að Þorbjörn hét maður. Hann var Þjóðreksson. Hann bjó í Ísafirði á þeim bæ er heitir að Laugabóli. Hann hafði goðorð um Ísafjörð. Hann var stórættaður maður og höfðingi mikill og hinn mesti ójafnaðarmaður svo að engir menn þar um Ísafjörð báru styrk til neitt í móti honum að mæla. Hann tók dætur manna eða frændkonur og hafði við hönd sér nokkura stund og sendi síðan heim. Fyrir sumum tók hann bú upp eða rak brott af eignum sínum.

Þorbjörn hafði tekið þá konu fyrir bú sitt er Sigríður hét. Hún var ung kona og stórrar ættar. Hún átti fé mikið og skyldi það standa fyrir henni og ekki fram ganga meðan hún væri með Þorbirni.

Hávarður var maður nefndur. Hann bjó þar sem heitir á Blámýri. Hann var ættstór maður og var þá hniginn á hinn efra aldur. Hann hafði verið víkingur mikill hinn fyrra hluta ævi sinnar og hinn mesti kappi. Og í einhverjum bardaga hafði hann orðið sár mjög og fengið eitt sár undir knéskelina og þaðan af gekk hann jafnan haltur síðan. Hávarður var kvongaður og hét Bjargey kona hans. Hún var af góðum ættum og hinn mesti skörungur. Þau áttu son einn er Ólafur hét. Hann var á ungum aldri og manna gervilegastur. Hann var mikill vexti, fríður sýnum. Þau Hávarður og Bjargey unnu Ólafi mikið. Hann var þeim og hlýðinn og auðráður.

Þormóður hét maður. Hann bjó á þeim bæ er heitir á Bakka í Ísafirði. Þorgerður hét kona hans. Þormóður var lítt við alþýðuskap manna. Hann var þá hniginn nokkuð á hinn

efra aldur. Var það kallað að hann væri eigi einhamur. Þótti hverjum þeirra og verst við hann að eiga.

Ljótur hét maður er bjó á Mánabergi í Ísafirði. Ljótur var mikill maður og sterkur. Hann var bróðir Þorbjarnar og honum líkastur um alla hluti.

Þorkell hét maður er bjó í ey þeirri er Æðey heitir. Hann var vitur maður og þó lítilmenni en þó af góðum ættum og manna óeinarðastur. Þorkell var lögmaður þeirra Ísfirðinga.

Tveir menn eru nefndir til sögunnar. Annar hét Brandur en annar Vakur. Þeir voru heimamenn Þorbjarnar á Laugabóli. Brandur var mikill vexti og rammur að afli. Það var iðja Brands að hann hafði ferðir á sumrum og flutti að búi það er þurfti en á vetrum gætti hann gamals fjár. Var hann vinsæll og óáleitinn. Vakur var systursonur Þorbjarnar. Var hann maður lítill og smáskitlegur, vígmáligur og títtmáligur, fýsti Þorbjörn frænda sinn jafnan þess er þá var verr en áður. Varð hann af því óvinsæll og unnu menn honum sannmælis. Hann vann ekki annað en gekk með Þorbirni út og inn eða fór sendiferðir hans og þá er hann vildi ill verk gera láta.

Þórdís hét kona er bjó á Hvoli í Ísafirði. Hún var systir Þorbjarnar en móðir Vakurs. Hún átti og annan son er Skarfur hét. Hann var bæði mikill og sterkur. Var hann með móður sinni og sá um bú þeirra.

Þórálfur hét maður er bjó þar sem heitir á Lónseyri. Hann var vinsæll maður og ekki mikilmenni. Hann var mjög skyldur bústýru Þorbjarnar. Þórálfur hafði boðist til að taka við Sigríði og ávaxta fé hennar en Þorbjörn vildi það ekki og sýndi þar um enn ójafnað sinn og bað hann ekki orð til leggja.

2. kafli

Þar er nú til máls að taka að Ólafur vex upp á Blámýri. Hann gerist efnilegur maður. Svo segja menn að Ólafur Hávarðsson hafi haft bjarnyl því að aldrei var það frost eða kuldi að Ólafur færi í fleiri klæði en eina brók og skyrtu gyrða í brækur. Aldrei fór hann svo af bæ á brott að hann hefði fleiri klæði.

Þórhallur hét maður. Hann var frændi þeirra Hávarðar og heimamaður, ungur maður og hinn frálegasti. Hafði hann aðdrátt að búi þeirra.

Það var eitthvert haust að Ísfirðingar gengu afréttir sínar og heimtu menn lítt. Þorbirni á Laugabóli var vant sex tigu geldinga. Liðu veturnætur og fannst ekki. Nokkuru fyrir vetur fer Ólafur Hávarðsson heiman og gengur afréttir og öll fjöll, leitar fjár manna og finnur fjölda fjár, bæði það er Þorbjörn átti og þeir feðgar og svo aðrir menn, rekur síðan heim fénaðinn og færði hverjum það er átti. Verður Ólafur af þessu vinsæll svo að hver bað honum góðs.

Einn dag snemma rekur Ólafur geldinga Þorbjarnar ofan á Laugaból. Hann kom í þann tíma er menn sátu yfir borðum og voru engir menn úti. Ólafur drepur á dyrnar og gekk kona ein til dyranna. Það var Sigríður bústýra Þorbjarnar og heilsaði hún honum vel. Hún spurði hvað hann vildi.

Ólafur svarar: “Eg hefi rekið hingað geldinga Þorbjarnar er honum var vant í haust.”

Og er Þorbjörn heyrði að á dyrnar var drepð það hann Vakur forvitnast hvað komið væri. Hann gerði svo og gekk